

Ὁ ἱερατικός λειτουργοῦ τοῦ Χριστοῦ δέν ἐπιτρέπεται ν' αὐθεντοῦν σχετικά μέ ἰατρικά θέματα. Βρίσκονται μακριά καί ἔξω ἀπό τό γνωστικό ἀντικείμενο τῆς ἐπιστήμης. Ἐξαιροῦνται οἱ λίγοι λειτουργοί, πού εἶναι συγχρόνως καί ἰατροί... Ὅπως ὅμως οἱ λειτουργοί, οἱ θεράποντες τῆς Θεολογίας, δέν πρέπει ν' αὐθεντοῦν περί τά ἰατρικά, ἔτσι (καί γιά ὅποσδήποτε σπουδαιότερους λόγους) οἱ ἰατροί καί οἱ θεράποντες τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν δέν ἐπιτρέπεται ν' αὐθεντοῦν σέ θεολογικά θέματα, νά ἀποφαίνωνται πάνω σέ θέματα πίστεως, λατρείας καί μυστηριακῆς ζωῆς.

• Βεβαίως ὑπάρχουν καί **ἐπιστήμονες**, καί μάλιστα ἰατροί, πού εἶναι πιστοί, μέ ὅλο τό βάθος τῆς λέξεως. Ἐχουν γνῶσι τοῦ ἐπιστημονικοῦ τους χώρου, ἀλλά περισσότερο ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή ἀκριβῶς εἶναι χριστιανοί ἐπιστήμονες, γι' αὐτό καί τίς πολλές τους γνώσεις τίς θεωροῦν λίγες καί μικρές μπροστά στήν παγγνωσία τοῦ Θεοῦ.

• Ἐπειδή ἡ πίστις τοὺς κάνει **σεμνοὺς καί ταπεινοὺς**, γι' αὐτό καί στέκουν μέ δέος μπροστά στό μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Ὅταν σέ θέματα τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος, τοῦ φυσικοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ δέν μποροῦν νά χρησιμοποιοῦν τό 1+1=2, πολύ περισσότερο στό ἄπειρο τοῦ Θεοῦ καί στήν πανσοφία τοῦ Χριστοῦ δέν χρησιμοποιοῦν τή λογική τοῦ 1+1=2 καί τήν πρακτική τοῦ **πειράματος**.

• Ὅσοι πιστοί ζοῦν τό μυστήριο ὡς ἐμπειρία ζωῆς. Δέχονται τό θαῦμα, πού λέγεται Ἐκκλησία ὡς ἱστορική πραγματικότητα. Σκύβουν τή διάνοιά τους νά προσκυνήσῃ τό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας ὡς ὑπέρβασι τῆς ὕλης καί τῶν ὑλικῶν καί φυσικῶν δεδομένων.

• Πολλοί χρησιμοποιοῦν ὡς ἀπόδειξι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον δια τῆς θείας Κοινωνίας νά μεταδοθῇ ἰοφόρος ἀσθένεια, τό γεγονός, ὅτι μέ τόν τρόπο μεταδόσεως τῆς θείας Κοινωνίας οὐδεῖς ποτέ (στήν ἐκκλησιαστική ζωή 20 αἰῶνων) μολύνθηκε ἢ δηλητηριάσθηκε. Ἄραγε χρειάζονται ἀποδείξεις, ὅτι ὁ **Ἥλιος** δέν μολύνεται οὔτε μολύνει ὅταν ἐγγίξῃ κοπριές; Βεβαίως στήν περίπτωσι τῆς θείας Κοινωνίας οἱ δεχόμενοι τόν Ἥλιο, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καί αὐτοί κοπριές, πού ὅμως προσέρχονται πρῶτα εἰς **μετάνοιαν**. Ἐξομολογοῦνται πρῶτα καί ὕστερα πλησιάζουν τό Ποτήριον τῆς ζωῆς. Ἡ εἰλικρινῆς μετάνοια **μεταβάλλει** τά σκουπίδια (τά ἀνθρώπινα σκεύη) σέ λουλούδια. Καί αὐτή ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς στό μυστήριο, ὅπου ἡ Χάρις **μεταβάλλει** τό ψωμί καί τό κρασί σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

• Ὅσοι ἀμφιβάλλουν ἢ εἶναι ὀλιγόπιστοι ἢ «ἄθεοι», αὐτοί ἄς μὴν ἔχουν τήν ἀπαίτησι νά ἐπιζητοῦν νά ἐρμηνεύσουν τό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας καί νά τό ἐξετάσουν στό **μικροβιολογικό** ἐργαστήριο τῆς πεπερασμένης διανοίας. Τοὺς ἀγαπάμε καί αὐτούς, ἀλλά θά τοὺς ποῦμε ἀπλά, ὅτι «οὐ φέρει τό μυστήριον ἐρευνᾶν», δηλαδή, ἄς μὴν ἀσχολοῦνται μέ τά τῆς Πίστεως, ὅσο ὁ χώρος τῆς ψυχῆς τους εἶναι ἀκόμα κλειδωμένος γιά τόν Θεό.

Ἐκεῖνο πού θλίβει τήν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ἀπαίτησις καί ἡ φανερή προσπάθεια ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας νά θέτουν τό ἐξουσιαστικό τους νετο, εἴτε ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως, καί μέσα στό ἅγιο Ποτήριον!

• Τό νά λήθῃ ἡ ὑπουργός Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων **κ. Νίκη Κεραμέως** ἀπό τή μιά μεριά, ὅτι ἡ θεία Κοινωνία εἶναι θέμα πίστεως, καί ἀπό τήν ἄλλη ν' ἀφήνῃ ὑπονοούμενα μέ τό... σάλιο (στήν περίπτωση τῆς θείας Κοινωνίας!), αὐτό εἶναι πέρα ἀπό τήν ἀρμοδιότητά της. Θά μπορούσαμε νά τῆς ποῦμε, ὅτι τό ὑπονοούμενο κατὰ τῆς θείας Κοινωνίας εἶναι ἀνάρμοστο σέ μία ὀρθόδοξο ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων!

• Πιό ἀσεβῆς προσέγγισις στό θέμα τῆς θείας Κοινωνίας ἦταν ἐκείνη τοῦ **κ. Ἡλία Μόσιαλου**, πού εἶναι «ἐκπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως σέ διεθνεῖς ὀργανισμούς γιά τήν ἀντιμετώπισι τῆς παιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ». Ρωτήθηκε σχετικά μέ τή μετάδοσι τῆς θείας Κοινωνίας. Καί ἀπάντησε: «**Ἡ γνώμη μου εἶναι πῶς θά πρέπει νά ἀποφευχθεῖ μέ τή σημερινή της μορφή ἡ θεία Κοινωνία, μέχρι νά ἔχουμε ἀσφαλές ἐμβόλιο!**»

• Βέβαια ὁ Χριστός, πού ἡ ἀγάπη Του προσφέρει τόν ἑαυτό Του «εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς», δέν ζήτησε τή γνώμη τῶν ἀκροατῶν Του, ὅταν τοὺς ἐξήγγειλε τή δωρεά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός Του. Καί κανένας **κ. Μόσιαλου** δέν ζητάει τή γνώμη γιά τή θεία Κοινωνία. Σέ ὅσους δέν νοοῦν (δέν πιστεύουν) τό σημαίνόμενο «**Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον**» (Ἰωάν. στ' 56-57), ὁ Χριστός δείχνει τό δρόμο τῆς **ἐλευθέρης ἀσυμφωνίας**: «**Μὴ καί ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;**» (Ἰωάν. στ' 67). **Δέν ὑποχρεώνει** κανένα νά μετάσχη τοῦ Δείπνου. Πολύ περισσότερο δέν θά γίνουν ρυθμιστές τῆς οἰκονομίας καί ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὅσοι καμμία σχέσι δέν ἔχουν μέ τή θεία Κοινωνία.

• Δέν συμφωνεῖτε, κύριοι; Τραβήξτε τό δρόμο σας, μέχρι νά σᾶς καταπλήξῃ τό «φῶς ἔξω ἀπό τή Δαμασκό». Ἡ Ἐκκλησία θά ἱερουργῇ τό μυστήριο γιά ὅσους μέ πίστι, μέ φόβο Θεοῦ καί μέ ἀγάπη θά προσέρχωνται. Οἱ συνειδητά χριστιανοί θά προσέχουν, θά προσεύχωνται, θά λαχταροῦν καί θά προσέρχωνται.